

Drumul spre Vozia

Partea II

Cei trei și luptele Deralei

Ediția a II-a

Editura Evdokimos

Fundația Profesor George Manu

2017

Cuprins

Precuvântare.....	5
În care ne amintim cele întâmplate pe Drumul Trecătorii și în Pădurea cea Mare cu cei trei călători	
Capitolul I.....	8
În care ura dacilor se arată a fi fără margini. Și în care se arată, în multe feluri, chipul hăd al trădării. Iar Târgul Vicinului începe să își dezvăluie felul de a fi	
Capitolul II.....	38
În care se vede mai bine Târgul Vicinului, în care unele ascunse lucrări sunt scoase la lumină și primejdiile par aproape nevăzute	
Capitolul III.....	67
În care nu pare să se întâmple nimic, dar multe se pregătesc și multe se adună, pregătind viitorul	
Capitolul IV.....	103
În care în umbre se strecoară pe zăpadă, iar lupii sunt cele mai blânde fiare. <i>Umbre pe zăpadă</i>	
Capitolul V.....	157
În care se găsește un ajutor neașteptat și se trece printr-o bătălie uimitoare; apoi, în plină pace, se trece printr-o întâmplare îngrozitoare; și se pun la cale unele și altele	
Capitolul VI.....	203
Regăsire? O întâlnire uimitoare, cu o neașteptată mărturie din trecut. Și o reîntâlnire și mai uimitoare, cu povești, întrebări, limpeziri și temeri	
Capitolul VII.....	249
O clipă de fericire. Căldură în mijlocul gerului sau Ținutul Uriașilor. O nouă înfruntare	

În care ne amintim cele întâmplate pe Drumul Trecătorii și în Pădurea cea Mare cu cei trei călători

Poate vă amintiți, sau poate nu.

Cei trei, Dan, Mitu și Surdul, plecaseră din Șindrilița, sătucul lor din Câmpineni, ca să ajungă în legendara Vozie. Acest țel al lor a fost însă atât de bine ascuns, încât și cititorilor noștri abia acum l-am putut dezvălui. Nu-l spusesea nimănui, dar nici noi nu putem încă spune multe despre aceasta. Oricum, toate la vremea lor! Fapt este că plecaseră pe Drumul Trecătorii, cel care străbătea Pădurea cea Mare, cu toate primejdiile și amenințările ei, spre a ajunge în Derala. Această călătorie se făcea totdeauna cu multă greutate și peripeții, căci în Pădurea cea Mare trăiau tot felul de neamuri ce nu îngăduiau trecerea. De la daci la Năluci, de la strigi la bouri sau urșii negri, de la pitici și vrăjitori la tot felul de fiare, dușmanii călătorilor erau nenumărați.

La fiecare zi lumină de mers ușor era un fort sau un adăpost, pentru ca nimeni să nu petreacă noaptea afară, căci asta era foarte sigură¹.

¹ Și în Cartea I (*Cei trei și Pădurea cea Mare*) mi s-a părut interesant asta. Deși nu poți face o hartă a Pădurii, căci ea este într-o continuă schimbare, de fiecare dată după o zi de mers se ivește câte un fort. Deci nu după „x” km, ci după o zi de mers. Bine, formularea nu ar fi prea neașteptată, pentru că până la încetățenirea sistemului metric era mult mai sugestiv un sistem reprezentational de măsurare. Ce vreau să spun este că măsurarea era încadrată într-un câmp de semnificații raportat la activitățile zilnice (la 5 aruncături de băț, o fugă de cal șamd). Deci structura „o zi lumină de mers pe jos” ca atare nu are mare însemnătate, așa se realiza măsurarea, dar faptul că este utilizată în raport cu acea Pădure aflată într-o continuă schimbare pentru mine pune în evidență două treburi: pe de o parte o întrepătrundere, chiar confundare a *ratione loci* cu *ratione temporis* (poți să iei toată aventura asta a lor fie ca o călătorie prin anumite locuri, fie ca o călătorie prin timp de sine stătătoare) – mai multe lucruri par să indice treaba asta, dar nu mă dumiresc exact cum, trebuie să mai reflectez asupra lor – pe de altă parte, forturile și adăposturile pot fi văzute ca o porțiță de scăpare, ca un ajutor extern pentru că ele nu sunt acolo în continuu, ele apar la un timp bine delimitat. [notă Ș.M.]

Cei trei porniseră și ei pe acest drum. Se pregătiseră mult, nu plecaseră ca niște copii fără minte, cu toate că abia ieșiseră din vârsta copilăriei. Dar întâmpinaseră mari greutăți. Întâi, părea că Pădurea cea Mare îi cunoaște, deși nu mai fuseseră niciodată în ea. Bourii veniseră să îi vadă, ceea ce aruncase asupra lor bănuielile întregului fort, iar apoi și strigile făcuseră același lucru. Ba chiar acestea din urmă, în ciuda firii lor dușmănoase și a fricii de lumină, luptaseră pentru ei, în umbra Pădurii, împotriva Nălucilor ce se iviseră pe Drumul Trecătorii. Ce-i mai ciudat este că și Nălucile păreau să-i știe și îi urmăreau cu îndârjire. Apoi, iar neașteptat, drumul li se abătuse în chip minunat către un schit singuratic, din inima Pădurii celei Mari, de unde nimeni nu se mai întorcea... de obicei! Ei însă reveniseră, pentru ca, lângă Turnul Urșilor, să dea o îngrozitoare bătălie cu Nălucile. Luptă foarte grea, din care ieșiseră victorioși, însă cu totul istoviți. Dar victorioși! Împotriva Nălucilor! Între timp – era să uităm ceva de mare însemnătate! – căpătaseră și *fluierile celor nouă blesteme*, care păreau să lămurească, prin valoarea lor, urmărirea Nălucilor. Dar nu și faptul că Pădurea îi cunoștea dinainte! Din fericire, întâlniseră pe Prințul Roland, căpetenia piticilor verzi și stăpânul urșilor negri. Acesta îi ajutase și să ajungă la o școală dacică de luptă, iar apoi să nu fie uciși chiar de învățătorii și colegii lor – pentru daci, acesta era un fel de examen de absolvire, dar era pe viață și pe moarte!

Pe scurt, cei trei trecuseră prin multe, multe aventuri până când, în plină iarnă – deși plecaseră vara – ajunseseră la Fortul Brazilor. Și Trecătoarea cea Mare a fost, atunci, închisă de zăpadă. Au izbutit însă a ocoli prin Poienile de Sus, tărâm de basm, aproape cu totul necunoscut, până în Cetatea Arnotei, în Derala mult visată. De acolo, trecând prin Târgul Vicinului cu o trebușoară mai mărunță, aveau să plece mai departe. Știau acum că trebuie să ducă *fluierile* în Ținutul Negurilor, unde cu *ciocanul zimbrilor* puteau să le

Libris

distrugă, înlăturând pentru totdeauna umbra lor demonică. Doar că, așa cum le dezvăluise prietenilor săi Dan, la intrarea în Derala, *fluierile* nu erau cele adevărate. Așa încât părea că toate ostenele și luptele lor fuseseră fără rost, fuseseră o pierdere de vreme. Sau nu?

În care ura dacilor se arată a fi fără margini.
 Și în care se arată, în multe feluri, chipul hâd al trădării.
 Iar Târgul Vicinului începe să își dezvăluie felul de a fi

Derală era, desigur, frumoasă.

Vremea deja bătea spre iarnă, iar țăranii se grăbeau să pregătească totul pentru frigul ce se apropia iute. Pentru cei trei însă, părea că venise din nou toamna, că vremea este uimitor de caldă – abia ieșiseră din gerul Nemirei și al munților înalți ai Pădurii celei Mari. Așa cum auziseră și în povestirile din Câmpineni, coline line se vălureau între maluri de ape domoale sau repezi, acoperite de o țeșătură de păduri și pășuni. Fiecare sat se vedea întâi prin fânețe pline căpițe de fân sau cu turme de vite. Viile, câte putură vedea, adică nu prea multe, erau toate culese și îngălbenite, sau deja pustiite. Vântul bătea ba călduț, ba rece, schimbându-se odată cu ziua. Purta cu el frunze mari și mici, în vârtejuri care se ridicau uneori peste păduri și alunecau printre cirezi și turme. Animalele, desigur, atraseră privirile celor trei, care le cântăriră cu băgare de seamă. Cele mai multe erau frumoase. Cu toate că era mai rece ca dincolo de munți, Derală avea mai mulți bivoli, după câte văzură cei trei. Zăriră și vaci sau capre, doar oi nu văzură. Poate că iernau mai la câmpie, mai ferite de frigul munților. Dar, până ca iarna să vină în putere, toamna încă stăpânea peste plaiuri. Și câte frumuseți avea! Ți se tăia răsuflarea când vedeai verdele închis al brazilor – brazi albi și brazi roșii – amestecat cu frunzele galbene, roșii sau pestrițe ale copacilor! Flori târzii, de toamnă, încă se mai ițeau pe ici pe colo, ca niște minuni ale firii, parcă înfruntând apropierea iernii și făgăduind că totuși va veni și primăvara. Dan simțea altfel pământul. Și pământul, și ierburile,

Libris
respect pentru oamenii și carti

și copacii... toate se schimbaseră. De fapt, știa, se schimbase el. Parcă îi atinsese sufletul Pădurea. Și acum era acasă în orice pădure. Toate îi vorbeau. Și nu doar pădurile. Și ierburile câmpiei, tufele de la marginea drumului sau a râurilor, holdele... simțea dintr-o dată cum erau, ce era ascuns în ele, cât de însetate sau pline de apă erau, cât de hrănitor sau sărăcăcios era pământul din care creșteau... nenumărate lucruri. Parcă i s-ar fi deschis ochii, parcă ar fi căpătat urechi. Mai simțise ceva asemănător într-o dimineață întunecată, când soarele apăruse deodată, dar cu o lumină blândă. Atunci privirea descoperise Șindrilița sa iubită ca pe o lume nouă, parcă ar fi văzut fiecare scândură și fiecare casă pentru prima oară. Durase doar câteva clipe. „Poezii” îi spusese Mitu, când încercase să îi spună ce simte. Și lui Mitu îi plăcuse acea dimineață minunată, dar nu simțise nimic mai mult. Nici acum nu simțea ceva mai mult. Era plictisit de frumusețea drumului. Coline și câmpii, crânguri, livezi, păduri și pășuni, pline de lumină și culoare, pentru el nu însemnau mai nimic. Văzuse de-astea și în Câmpineni! Dan nu-i mai spusese nimic.

Drumul se dovedi mai lung decât crezuseră. Nu ținu doar câteva ore, cum zicea căpitanul de la Turnul Morții, nici o zi, cum spusese judele din Arnota, ci o zi și jumătate. Poposiră peste noapte la marginea unei păduri ce amesteca fagi, stejari, brazi și tufe de tisă. Era frumoasă, căci frunzele se înroșiseră sau îngălbeniseră, în vreme ce brazii păreau mai verzi ca niciodată iar întunecimea tisei întărea celelalte culori. Apusul, amestecând nori de vis și raze de soare, fu vestit de un cântec adânc de clopote, venit din depărtări. Părea că fiecare sat are alt glas și că se întrec între ele în sfinte cântări de seară. Era mai frumos decât în basmele adânc ascultate în Șindrilița. Și, obișnuiți de acasă cu pădurea și învățați de la daci să nu aibă nevoie de nici un adăpost, cei trei dormiră chiar pe cojoacele lor. Și chiar dacă simțiră în somn călcătura

Libris
Respect pentru oameni și cărți

ușoară a cerbilor sau fuga iute a iepurilor, nici o amenințare nu-i trezi.

*

Adoua dimineață pe cale veni cu o burniță mărunță, ușoară, însă rece. Târgul Vicinului se văzu după câteva ceasuri, cățarat pe un deal mai înalt, cu ziduri ca de cetate. În jur, amestecate cu mici livezi și petice de grădină se vedeau case țărănești obișnuite, ca în Câmpineni. Poate că erau mai multe acoperișuri cu țiglă decât la ei, unde cele cu șindrilă erau mai răspândite. În afară de asta însă, aceleași pridvoare, aceleași ferești mici, cu beșici sau doar cu lemn, aceleași garduri, grajduri, căpițe, grădini... Pe alocuri, printre pâlcuri de copaci, se învâluiau ușor fuioare de aburi, mai ales înspre râpe sau văi. Ici și colo se puteau zări oameni, fie tăind lemne, fie trebăluind la cele obișnuite ale caselor. O căruță urca încet spre târg, micuță ca o jucărie de copii. Părea că totul este bine, liniștit, așa cum nu mai fusese de multă vreme. După tot chinul Pădurii celei Mari, prea că vor avea, în sfârșit, puțină liniște.

Dar se vede că cine o duce bine trebuie să se pregătească de rău! Cu doar câțiva pași înainte de intrarea în Târgul Vicinului, Dan căzu de pe cal! Căzu, dar nu cum se cade, cum cade orice om care alunecă din șa. Căzu ca un sac, încât era de mirare că nu își făcuse capul zob de vreo piatră. Îl scăpase căciula groasă primită la daci, pe care nu o lepădase, ca ceilalți, când întâlneau vreme ceva mai blândă. Mitu ar fi râs de o căzătură obișnuită, dar ciudățenia mișcării și apoi nemișcarea prietenului îi șterseră zâmbetul de pe buze. Sări lângă el: Dan ardea ca focul, buzele îi erau uscate ca de arșiță, ochii i se arătau albi sub pleoapele întredeschise – părea să fie doar la un pas de moarte!